

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
Tomasz Smolarz

Wrocław, dnia 1 kwietnia 2015 r.

NK-N.40.46.2015.MF

SEKRETARIAT
Biuro Prasowe
Wpłynęło dn. 8.04.15
nr. 2048 podpis: M

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 8.04.15.
nr. 1411 podpis: [signature]

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Proszony Panie Marszałku,

W odpowiedzi na pismo Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 marca 2015 r. (BPS/043-71-3055-WDŚL/15) w ramach kompetencji wykonywanych przez wojewodę pragnę wskazać, co następuje.

Z zakresu przedmiotowego objętym oświadczeniem Panów Senatorów do właściwości wojewody leży badanie zgodności z prawem uchwalanych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Na wstępie warto zaznaczyć, że władztwo planistyczne należy do gminy. Ustawodawca gminom przyznał tzw. władztwo planistyczne (art. 3 ust. 1 z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu <tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 199, dalej: upzp>), tj. prawo do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (dalej: mpzp), jednakże realizacja tego prawa została obwarowana licznymi obostrzeniami, m.in. o charakterze proceduralnym. Wskazać chociażby należy na fakt, że zgodnie z art. 6 ust. 1 upzp ustalenia mpzp kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Podjęcie uchwały w sprawie uchwalenia mpzp prowadzone jest w indywidualnej procedurze planistycznej.

Procedura planistyczna jako specyficznego rodzaju postępowanie prawotwórcze przewiduje konieczność dokonania szeregu czynności prawnych oraz materialno-technicznych (art. 14-26 upzp) mających na celu zagwarantowanie, że w toku tworzenia mpzp gmina uwzględni stanowisko innych organów administracji publicznej (art. 17 pkt 1, pkt 2, pkt 6, art. 18, 23 i 24 upzp) oraz będzie miała na uwadze interesy osób bezpośrednio zainteresowanych rozstrzygnięciami danego mpzp (art. 17 pkt 1, 11-13, art. 18 upzp).

Ostateczna zatem postać mpzp teoretycznie zawiera stanowisko nie tylko twórcy planu, ale i innych podmiotów prawa.

Konstrukcja prawna procedury planistycznej została przyjęta w celu zapewnienia ochrony zarówno interesu publicznego, jak i interesów podmiotów prywatnych. Możliwość uczestniczenia w tworzeniu planów miejscowych umożliwia także kontrolę bieżącą tej sfery życia publicznego. Wynika to m.in. z faktu, że mpzp jako akty prawa miejscowego stanowią część porządku prawnego na terenie danej gminy. Przesądzają one m.in. o treści praw własności (art. 6 upz).

Przygotowany, w zgodzie z zasadami wynikającymi z art. 15 upzp oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz w procedurze określonej art. 17 upzp, projekt mpzp uchwała rada gminy. Zgodnie zaś z art. 20 ust. 2 upzp wójt (burmistrz albo prezydent miasta) przedstawia wojewodzie uchwałę, o której mowa w ust. 1, wraz z załącznikami oraz dokumentacją prac planistycznych w celu oceny ich zgodności z przepisami prawnymi (ust. 2). Konstytucyjną rolą wojewody jest zbadanie zgodności z prawem mpzp, co polega zarówno na analizie treści w świetle przepisów prawa, jaki i ustaleniu czy uchwała została przyjęta we właściwej procedurze. Dotyczy to zarówno uchwały pierwotnej w sprawie uchwalenia mpzp, jak i jej zmiany zgodnie z art. 27 upzp. Zgodnie bowiem z art. 28 ust. 1 upzp naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

W świetle powyższych wywodów pragnę wskazać, że badając legalność uchwał w sprawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego nie mam możliwości ustalić czy na danym terenie prowadzona będzie, np. ferma hodowli zwierząt polegająca na prowadzeniu wysokointensywnego tuczu. Zapisy mpzp ograniczają się bowiem do ustalenia przeznaczenia terenu, np. „tereny rolnicze z dopuszczeniem produkcji rolnej”, lub „tereny rolnicze z zabudową zagrodową”, a także m. in. zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu. Brak jest podstaw by na etapie stanowienia prawa, tu: uchwalonego planu ustalać, jakie będzie konkretne wykorzystanie danego terenu. Ustalenie konkretnego wykorzystania terenu stanowi już element stosowania prawa w postaci wydanego pozwolenia na budowę.

2 powazne
WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
Tomasz Smolar